

Сафет Бурина

УЛАЗАК НА ВРАТА ПРОСТОРА

*Отишли сте без повратка у нова станишта
ви, незнани цвјетови бивших лугања,
Куда сте кренули, јесте ли се претворили у ништа
под котвом бесмисла некадашњег шапутања.*

*Напустили сте и дрвеће без лишћа и грана,
и оставили пустош у забранима без жива створа,
заборавили сте надања у струји давних мегдана
и тежких грчева за људе грађених логора.*

*Горјели су језици пламени, урлали звиждуци вјетра
и собом вукли сање о слободи и хтјењима људи,
ми смо у дивљем бијесу посматрали стакло барометра
како се биједно распршава у хиљаде нељудских ћуди.*

*Данас сјећања моја улазе кроз прозоре времена,
продиру на врата простора без страха и без одијела,
иза нас остају невоље ужаса окамењена
гола у босотињи дрскости без печата тајанствена вела.*

*Све је у бури страсти, у рођењу минулих смрти.
У утроби страдања оскрнављен понос све скрива.
О зашто смо сви били и остали толико шкрти
да не пружамо цвијет сунцу док још криво плива*

*Ево сад осјећам опет грчеве бола у души,
над ријеком крстари мјесец и смирује лампе неба,
улазим на капију простора — а нешто ме невидљиво гуши
с очима великим ко звијезда кад дно језера вреба.*